

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **A P**, bytem, P. 5, zastoupená JUDr. Petrem Medunou, advokátem se sídlem Revoluční 23/1044, Praha 1 proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad** se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3 (dříve Ministerstvo zemědělství – Ústřední pozemkový úřad) v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu ze dne 17.2.2010, čj: 1214/2010-13300

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu ze dne 17.2.2010 čj: 1214/2010-13300, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Plzeň-jih ze dne 3.12.2009 čj: 1896/09/PÚ, 2321/09/PÚ, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o restituci ze dne 21.9.2009 jako o

žádosti zjevně právně nepřipustné. V podané žalobě žalobkyně namítla, že správní úřady nemohly postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., její žádost nebyla zjevně právně nepřipustná, neboť příslušné orgány státní správy, projednávající veškerá podání, týkající se předmětných nemovitostí, porušovaly své zákonné povinnosti, žalobkyni znemožňovaly přístup k rozhodným skutečnostem, proto nemohla rozhodné skutečnosti zjistit a uplatnit nárok, resp. rozhodná tvrzení, dříve. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že správní orgány nerespektovaly právní názor, který byl vyjádřen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7.5.2008 čj. 2 As 74/2007-55, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou výkladu „zjevná právní nepřipustnost“ a dospěl k závěru, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledku dalšího dokazování či zjišťování. Žalobkyně namítla, že samotným zkoumáním předchozích řízení zahájily správní orgány proces dokazování, který byl ovšem bez dalšího ukončen v této jeho fázi. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. lze aplikovat pouze v případě, kdy dokazování vůbec nebylo zahájeno. Žalobkyně uvedla, že původní podání nemohlo být odmítnuto s poukazem na uplynutí lhůty vymezené v příslušných ustanoveních zákona o půdě, protože zpoždění tohoto podání nebylo způsobeno žalobkyní, nýbrž skutečností, že příslušné orgány státní správy znemožňovaly žalobkyni přístup k rozhodným skutečnostem, které měla uplatnit a zohlednit v rámci řízení podle zákona o půdě. Žalobkyně uvedla, že svým uplatněným nárokem na vydání nemovitého majetku podle § 9 zákona o půdě směřovala k vydání majetku, který náležel do vlastnictví JUDr.A S. Veškerý jeho majetek přešel na stát konfiskační vyhláškou Okresního národního výboru ze dne 4.10.1945 na základě dekretu prezidenta republiky. JUDr.A S podal proti konfiskaci opravný prostředek, o kterém příslušné orgány nikdy nerozhodly. Proto by řízení o opravném prostředku mělo být dokončeno. Protože samy orgány státní správy dospěly k závěru, že konfiskace majetku na základě dekretu č. 12/1945 Sb. není udržitelná, byl schválen zákon č. 143/1947 Sb., na základě kterého byl JUDr.A S zbaven jakékoliv právní ochrany, která byla ostatním občanům na základě dekretů poskytnuta. Vzhledem k tomu, že k aplikaci dekretu došlo bez jakéhokoliv právního důvodu, JUDr.A S se aktivně zúčastnil boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, zůstal vlastníkem předmětných nemovitostí JUDr.A S. Od začátku devadesátých let, kdy žalobkyně uplatňuje svůj nárok na předmětný majetek, nebyla vzhledem ke způsobu rozhodování správních a soudních orgánů úspěšná. Výbor pro lidská práva OSN v názoru č. 757/1997 Sb. dospěl k závěru, že Česká republika v kauze žalobkyně porušila mezinárodní úmluvy, stanovil České republice povinnost poskytnout stěžovateli účinný opravný prostředek, včetně možnosti podat novou žádost o restituce s poskytnutím nových lhůt. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2010 čj: 11 A 54/2010-14 byla žaloba s odkazem na ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) odmítnuta s odůvodněním, že předmětem řízení je žalobkyni uplatněný nárok na vydání nemovitostí podle zákona o půdě, tedy posouzení otázky, zda nemovitosti lze či nelze vydat žalobkyni do vlastnictví. Je proto na místě postup podle části páté občanského soudního řádu. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud uvedené usnesení rozsudkem ze dne 31.1.2011 čj: 8 Af 64/2010-30 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení a vyslovil právní názor, že před civilní soudy náleží pouze ty případy, kdy správní orgán rozhodl meritorně ve věci samé. Pokud bylo rozhodnuto v dané věci o zastavení řízení, náleží přezkum napadeného rozhodnutí do správního soudnictví.

Soud proto pokračoval v řízení a vyžádal si stanovisko žalovaného správního úřadu k podané žalobě. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že je toho názoru, že nepochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil, neboť je zřejmé, že pozemkový úřad je přesvědčen, že o navrhovatelčině nároku již jednou rozhodl, proto nemůže ve věci vydat další rozhodnutí. K odkazu na závěry, které byly učiněny Výborem pro lidská práva OSN, žalovaný uvedl, že se zmíněným dokumentem měl možnost se seznámit až na základě nahlédnutí do spisu, vedeného u Městského soudu v Praze. Z uvedeného stanoviska vyplývá, že Česká republika měla přezkoumat svou legislativu a administrativní postupy. Žalovanému není známo, že by došlo ke změně právní úpravy v souvislosti s projednáváním restitučního nároku žalobkyně. Proto nemohl příslušný pozemkový úřad o restitučním nároku, který byl žalobkyní znovu uplatněn, rozhodnout tak, jak žalobkyně požaduje, neboť o tomto nároku bylo již v minulosti pravomocně rozhodnuto. Navrhl proto zamítnutí podané žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze se zástupkyně žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení podané žaloby. Uvedla, že jestliže podle správního řádu lze vést nové řízení a vydat nové rozhodnutí, pak je nutno učinit závěr o tom, že pravomocná negativní rozhodnutí nemohou založit překážku věci rozhodnuté pro nové uplatnění určitého požadavku, v daném případě pro nové uplatnění restitučního nároku. Dále namítla, že v tomto řízení nejde o původně uplatněný restituční nárok, který byl uplatněn k 29.1.1993, nýbrž o novou restituční žádost, která byla podána v září roku 2009. Nemůže zde tedy být překážka věci pravomocně rozhodnuté. Novou žádost podala žalobkyně s přihlédnutím k rozhodnutí Komise pro lidská práva, kde je jednoznačně konstatováno, že Česká republika porušila mezinárodní smlouvy a je povinna žalobkyni umožnit podat novou žádost s novou lhůtou. Podle Komise má tedy Česká republika žalobkyni umožnit, aby se novou žádostí domáhala svých práv, rozhodnutí soudu by v daném případě otevřelo řízení, na jehož základě by se pozemkový úřad musel zabývat věcí samotnou a žalobkyně by mohla uplatnit argumentaci, která vyšla nově najevo. V původním řízení, kterým nebylo žádosti o restituci žalobkyně vyhověno, pozemkový úřad vycházel z toho, že nemovitosti přešly na stát podle zákona č. 143/1947 Sb., tedy před rozhodným obdobím. Žalobkyně má za to, že tomu tak není, má k dispozici listiny, které dle jejího názoru takovýto závěr vylučují. Uvedené doklady založila do spisu. Zopakovala, že původní rozhodnutí, které bylo negativní, nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, navíc bylo rozhodováno o jiné nové žádosti. Byla podána nová žádost a předloženy nové důkazy, bylo povinností správních orgánů věcí se meritorně zabývat. Je jí známo rozhodování Městského soudu v Praze v obdobných věcech žalobkyně, má však za to, že by mělo být přihlédnuto k tomu, že případ žalobkyně je výjimečný a specifický, měla by jí dána možnost, aby její restituční nároky byly meritorně posouzeny, a to jak ze strany správních orgánů, tak případně soudu.

Je nutno konstatovat, že žalobkyně za žalovaný správní orgán označila Ministerstvo zemědělství – Ústřední pozemkový úřad. Dne 1.1.2013 nabyl účinnosti zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých zákonů. Z tohoto zákona vyplývá, že působnost Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu přešla v této věci na Státní pozemkový úřad. Podle § 69 s.r.s. je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. S přihlédnutím k přechodu působnosti na Státní pozemkový úřad, považuje soud za žalovaného Státní pozemkový úřad.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť tímto rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 s.r.s.), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně uplatnila žádosti ze dne 21.9.2009 u Pozemkového úřadu pro Plzeň-jih nárok podle § 9 zákona č. 229/1991 Sb., a to na nemovitosti na území okresu Plzeň-jih, jež dříve byly ve vlastnictví JUDr.A S.

Usnesením Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Plzeň-jih ze dne 3.12.2009 čj: 1896/09/PÚ, 2321/09/PÚ bylo řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) o žádosti ze dne 21.9.2009, doplněné dne 24.11.2009, zastaveno s tím, že žádost je zjevně právně nepřipustná. V odůvodnění jmenovaný správní orgán konstatoval, že o restitučním nároku bylo již Pozemkovým úřadem Plzeň-jih rozhodnuto rozhodnutím ze dne 5.3.1997 čj: PÚ 929/94, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.9.1998 čj: 28 Ca 101/97-37 bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.10.1998.

Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně odvolání, ve kterém argumentovala v podstatě shodně, jako v posléze podané žalobě. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17.2.2010 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a odvoláním napadené usnesení ze dne 3.12.2009 potvrzeno. Odvolací orgán konstatoval, že žalobkyně uplatnila svůj restituční nárok v roce 1993, o tomto nároku bylo rozhodnuto pozemkovým úřadem, toto rozhodnutí bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze a potvrzeno. Je tedy zřejmé, že ohledně nemovitostí v okrese Plzeň-jih bylo již jednou meritorně rozhodnuto, projednání věci tedy brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Pozemkový úřad proto nemohl rozhodnout ve věci samé. K námitkám, že žadatelce bylo bráněno v přístupu k potřebným informacím, odvolací orgán konstatoval, že nárok na nemovitosti bylo možno uplatnit obecně bez uvedení specifikace nárokovaných pozemků. Dále bylo poukázáno na lhůty, které zákon stanovil pro uplatnění restitučních nároků s tím, že neuplatněním práva v zákonem stanovené lhůtě právo zaniklo.

Ve správním spise je založeno rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň jih, pozemkového úřadu ze dne 5.3.1997 zn.PÚ 929/94, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně není vlastníkem nemovitostí, jež jsou uvedeny ve výroku tohoto rozhodnutí. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.9.1998 čj: 28 Ca 101/97-37 bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Rozsudek nabyl právní moci dne 12.10.1998.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím, ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně, a to s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Podle uvedeného právního ustanovení řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že správní orgány v dané věci posoudily zjevnou právní nepřipustnost s přihlédnutím k tomu, že o restitučním nároku ve vztahu k předmětným nemovitostem bylo již správními orgány pravomocně rozhodnuto. Správní orgány tak dospěly k závěru, že je zde dána překážka řízení podle § 48 odst. 2 správního řádu, podle něhož lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že správní orgán nemohl postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu proto, že v dané věci nebylo nepřipustnost žádosti zjevná, tedy nebyla patrna již ze samotné žádosti. Poukázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2008, čj: 2 As 74/2007-55, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru,

že nepřípustnost žádosti musí být patrna ze samotné žádosti, nikoliv tedy z výsledku dalšího dokazování či zjišťování. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by správní orgány prováděly souvislosti s žádostí žalobkyně ze dne 21.9.2009 dokazování. Dokazováním podle správního řádu se rozumí postup správních orgánů, kterým je zjišťován skutkový stav věci, který je rozhodný pro posouzení věci samé. V daném případě však skutkový stav pro věcné posouzení žádosti žalobkyně zjišťován nebyl. Správní orgány poté, kdy obdržely žádost žalobkyně ze dne 21.9.2009 pouze zjišťovaly, zda jsou splněny podmínky řízení, aby o žádosti mohlo být rozhodnuto. Posouzení podmínek řízení pro možné věcné posouzení žádosti nelze považovat za dokazování skutkového stavu věci. Zjišťování, zda meritornímu vyřízení žádosti brání či nebrání překážka, která ze zákona brání tomu, aby věc byla znovu meritorně posouzena, nelze považovat za dokazování či zjišťování skutkového stavu pro posouzení věci samé. Zjišťování podmínek řízení je základním a prvotním úkonem, na jehož výsledku je závislá otázka, zda jsou splněny podmínky pro to, aby se správní orgán mohl žádostí zabývat z hlediska věcného nebo zdali je další postup řízení zjevně nadbytečný.

Pokud žalobkyně v podané žalobě poukazovala na to, že její původní podání nemohlo být odmítnuto s poukazem na uplynutí lhůty, stanovené zákonem o půdě, neboť zpoždění tohoto podání bylo způsobeno nedostatečnou součinností ze strany příslušných orgánů státní správy, je nutno konstatovat, že není zřejmé, co žalobkyně rozumí pod původním podáním, lze dovést, že takovýmto původním podáním je uplatnění restitučního nároku, které učinila dne 29.1.1993. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by původní žádost žalobkyně o restituci podle zákona o půdě byla odmítnuta s poukazem na uplynutí lhůty, kterou zákon pro uplatnění nároků stanoví. Naopak z rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň jih, pozemkového úřadu ze dne 5.3.1997 vyplývá, že se pozemkový úřad žádostí žalobkyně věcně zabýval. Pokud by žalobkyně za „původní podání“ hodlala označit žádost z roku 2009, pak je nutno souhlasit se žalovaným, že zákon o půdě stanovil pro uplatnění nároku lhůtu, marné uplynutí této lhůty znamenal zánik nároku.

Pokud žalobkyně v podané žalobě poukazovala na důvody, na základě kterých JUDr.A S pozbyl předmětný majetek, je nutno uvést, že předmětem řízení ani předmětem napadeného rozhodnutí v této věci, nebylo posouzení otázky důvodu pozbytí nemovitostí, které byly ve vlastnictví JUDr.A S, proto se soud těmito námitkami nemohl zabývat, neboť rozsah přezkumu soudem ve vztahu ke správnímu rozhodnutí s předmětem řízení a předmětem rozhodnutí úzce souvisí. Soudu nepřísluší řešit otázky, které nebyly předmětem řízení před správním orgánem. Obdobně se soud nezabýval blíže doklady, které zástupkyně žalobkyně předložila při jednání u soudu. Tyto doklady se vztahují k důvodům odnětí majetku jmenovaného, tedy k meritorní otázce, která však předmětem řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí, nebyla.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobkyně poukazovala na zprávu Výboru pro lidská práva OSN č. 757/1997. Uvedený Výbor pro lidská práva je oprávněn přijímat a posuzovat oznámení jednotlivců a následně sdělit smluvnímu státu svůj názor. Výbor není vybaven pravomocí, která by měla vliv na existenci rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně, která již byla vydána, uvedený právní názor nic neměnil na platnosti a účinnosti právních předpisů České republiky, které byly aplikovány na žádost žalobkyně. Výbor pro lidská práva nemá pravomoc změnit svým stanoviskem dosavadní průběh řízení před správními orgány, nemá pravomoc zrušit již vydaná rozhodnutí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.9.2012 čj: 8 As 116/2011-251 (dostupný na www.nssoud.cz), Výbor pro lidská práva je kvazijudiciální mezinárodní orgán, který byl sice zřízen k řešení mezinárodních sporů, avšak od orgánu soudního typu se odlišuje především

závazností výstupu ve své činnosti. Výbor své názory sděluje ve formě právně nezávazného, jakkoliv fakticky respektovaného, názoru. Výbor pro lidská práva nepůsobí jako mezinárodní soud, rozhodnutí Výboru nemají závaznou povahu a nevývstí v právně závazné rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá rozhodnutí v mezích žalobních bodů, které jsou uplatněny v podané žalobě. To platí pro ty žalobní body, které byly uplatněny v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), neboť rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Přestože, že námitky uplatněné při jednání u soudu, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby, nebyly uplatněny v písemném vyhotovení žaloby, soud považuje za vhodné ve stručnosti konstatovat následující.

Pokud zástupkyně žalobkyně při jednání u Městského soudu v Praze poukazovala na to, že v případě napadeného rozhodnutí jde o rozhodnutí o nové žádosti žalobkyně, proto tato žádost měla být posouzena z hlediska věcného, soud tento názor nesdílí. Z ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu vyplývá, že překážka věci pravomocně rozhodnuté podle § 48 odst. 2 správního řádu je dána tehdy, jestliže jde o totéž právo (tutéž povinnost), z téhož důvodu a o tutéž osobu. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že je-li určitá věc pravomocně rozhodnuta, je rozhodnuto o určitém právu ve vztahu k určité osobě ze shodných důvodů, brání pravomocné rozhodnutí tomu, aby se shodným předmětem řízení ve vztahu k témuž účastníkovi řízení správní orgán opakovaně zabýval. Právní názor prezentovaný žalobkyní by ve svém důsledku znamenal popření překážky věci pravomocně rozhodnuté, neboť každou novou další žádostí, bez ohledu na to, že o téže věci ve vztahu k témuž účastníkovi řízení bylo již pravomocně rozhodnuto, by bylo nutno k jeho další opakované žádosti vždy meritorně věc posoudit a rozhodnout. Obdobně soud nesdílí názor žalobkyně, že překážka věci pravomocně rozhodnutí neplatí ve vztahu k negativním rozhodnutím správních orgánů. Rozhodnutí vydávaná pozemkovými úřady podle zákona o půdě jsou specifickými rozhodnutími, kdy správním orgánům byla svěřena kompetence rozhodovat o tom, zda žadatel o restituci je či není vlastníkem požadovaných nemovitostí. Ani v případě, kdy žádosti o restituci nebylo vyhověno a s přihlédnutím k dikci zákona o půdě bylo ve výroku vyjádřeno, že žadatel o restituci není vlastníkem požadovaných nemovitostí, nelze toto rozhodnutí považovat za negativní rozhodnutí v tom smyslu, že by se správní orgán žádostí ve věci samé nezabýval, resp. že by žádost (např. o vydání povolení osvědčení) zamítl. Rozhodnutí pozemkového úřadu podle zákona o půdě je rozhodnutím sui generis. Tato rozhodnutí nabývají jak formální, tak materiální právní moci, na jejich základě byly činěny zápisy do katastru nemovitostí. Tato rozhodnutí, pokud nabyla právní moci, jsou závaznými rozhodnutími jak pro účastníky řízení, tak pro všechny správní orgány (§ 73 odst. 2 správního řádu). Navíc je nutno konstatovat, že v daném případě bylo rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 5.3.1997 bylo na základě opravného prostředku proti nepravomocnému rozhodnutí pozemkového úřadu, potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.9.1998.

Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu řízení nebylo přiznáno. Žalovanému správnímu úřadu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15.ledna 2013

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu